

[Udenrigsministeren]

som man føler ikke foreligger tilstrækkelig klart oplyst i dag, og det siger sig selv, at udenrigsministeriet vil være behjælpelig med at skaffe alle oplysninger og synspunkter frem, som der måtte blive fremsat ønske om i folketingsudvalget.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (V):

Jeg ønsker ikke på nogen måde at forlænge debatten, men vil blot, affødt af det, som hr. Erhard Jakobsen sagde fra talerstolen for et øjeblik siden, prøve at feje for mit eget partis egen dør, for selv om vi måske ikke har diplomatiske forbindelser mellem Danmark og Sydafrika, har vi dog mange muligheder for information, og de af os, der beskæftiger sig med disse ting, sørger for at være velorienterede også gennem de publikationer og informationer om de faktiske forhold, som de belyses via informationskanaler fra det hvide Sydafrika. Jeg skal ikke kunne tale for alle folketingsmedlemmer, men jeg mener nu nok, at vi har andre veje at lade os informere ad end bare via den danske presse.

(Kort bemærkning).

Erhard Jakobsen (CD):

Jeg mistænker ingen kolleger for ikke at søge de oplysninger, som de nu engang kan få frem; jeg peger bare på, at det ville være adskilligt lettere, hvis danske aviser i lighed med engelske bragte alle oplysninger frem i denne sag, for så ville det være betydelig nemmere for folk her i landet at orientere sig. F.eks. blev det, Botha sagde, da de tre ministre var på besøg dernede i august måned 1985, præsenteret i den danske presse for 14 dage siden. Før har det ikke været fremme. Det er jo en god måde at oplyse på, og det var det, jeg angreb.

Og så til udenrigsministeren. Udenrigsministeren sagde, hvad jeg ikke et øjeblik har tvivlet på at han naturligvis ønsker, at der i udvalget sker et grundigt udvalgsarbejde, og at alle oplysninger kommer frem. Det har jeg ikke et øjeblik været i tvivl om, men jeg siger tak for, at ministeren fandt anledning til at fastslå det.

Må jeg så blot sige, at naturligvis står det udenrigsministeren frit for at vælge til dommer, hvem han vil, men jeg må sige rent ud,

at det kunne aldrig falde mig ind at vælge FN som uvildig dommer, en forsamling af stater, hvoraf ikke over 35 er demokratier, mens resten er diktaturer, mange af dem rent ud sagt beskidte diktaturer, der overtræder menneskerettighederne. Bare spørg juristerne, hvad der begås af urimeligheder i de lande. Det er ikke den forsamling, der skal dømme. Når jeg skal afgøre, om jeg vil stemme ja eller nej i denne sal, sker det på grundlag af de oplysninger, jeg er i stand til at skaffe. FN skal ikke træffe afgørelser for mig i noget som helst. Det skyldes ikke blot FNs manglende tilforladelighed, men det er i det hele taget et princip. Uanset hvad EF, Nordisk Råd eller centrum-demokraternes årsmøde mener, er det mig, der i denne sal skal finde ud af, hvad jeg mener, og så stemme derefter. Det siger grundloven.

(Kort bemærkning).

Breckmann (Fær.):

Det er sikkert rigtigt, at vi her i folketinget har nogle kanaler, hvorigennem vi kan samle oplysninger, men jeg er bare bange for, at den danske befolkning ikke har begreb om, hvad der foregår i Sydafrika, og det er radioens skyld, ikke vores, men det bliver vort problem i længden, det kan der ikke være nogen som helst tvivl om. Og det, jeg er så ked af i dag, er den lumpne mistanke, jeg har i baghovedet, om, at regeringen prøver at statuere et eksempel, som man kan komme billigt fra. Man vil gerne følge med den almindelige meningsstrøm, og nu ligger Sydafrika så langt væk, at det ikke koster så meget. I England derimod ved man, at en fuldstændig udelukkelse af Sydafrika som handelspartner koster 250.000 arbejdspladser – færdig! Det er noget, man kan tage og føle på, og det er noget, som en konservativ regering frygter og respekterer, men her er det ikke helt det samme. Sådan en milliard den ene vej og måske halvanden milliard den anden vej, og LO må betale med nogle arbejdspladser, men det tror jeg næsten at de blæser på, når det er den vej, det går.

Hvis vi så ser igen på dette spørgsmål om den almindelige oplysning i dansk radio og fjernsyn – nu tænker jeg især på monopolpressen – så tør jeg vædde på, at for hver dansker, der har hørt om inkathapartiet med 1 million betalende medlemmer, er der 100